

- Habakuk küzdelme általános: az Istenben bízó ember küzdelme. Személyes meggyőződése, hogy Isten igaz és szent, és nem érti, hogy miért nem tesz igazságot.
- Isten először megmutatja neki, hogyan hajtja végre az Ő ítéletét az egyik nép a másikon (Izráel – Asszíria – Babilon). De akit Isten „fenyítőül rendelt”, az maga is erőszakos, ítélet jár neki. Ezt látja a próféta, és „nem elégszik meg”, tovább is figyel Istenre („örhelyemre állok”), az Ő személyes válaszára vár.
- Isten arról beszél vele, hogy hogyan lesz ő maga igaz: a hite által. Nem arra van szükségem, hogy lássam, hogyan szolgált az igazságot Isten másoknak. „Ha késik is, bízzál benne” – meglesz az igazságszolgáltatás is, a hívők megszabadítása is. De ez személyes: neked kell hívővé lenned, hogy Isten igazságszolgáltatása szabadulást hozzon neked. „Nem őszinte a lelkem”, amíg nem látom, hogy én is elvesztem, és csak az által élhetek, ha hiszek a Szabadítóban (az ÓSZ-ben: Isten szabadításának ígéretében).
- Habakuk ezután Isten ítéletéről beszél (2,5–19), eközben „hirtelen meglátja” Istent (2,20), de már úgy, hogy ismeri Őt. Aki az ítéletet véghezviszi, nemcsak „az igazságos, szent, bosszúálló, jogosan haragvó” Isten, hanem az az Isten, aki beszélt velem, igazat tett (igaznak nyilvánított), és nekem ezért nem kell már rettegnem az ítélettől. Tudom, hogy milyen súlyos büntetés járna nekem, és tudom, hogy Ő ettől mentett meg úgy, hogy maga vállalta át.
- Megretten az ítélettől (3,2). Nem úgy gondolkodik, hogy „nem kell félnem, mert engem már bebiztosított Isten” – ha csak ennyit gondolna, akkor újra „elbizakodott és nem őszinte lelkű” lenne. De látja, hogy mit tesz („mire képes”) Isten, és annál inkább féli Őt. „Ilyen nagy a büntetés, ezt érdemlem én is.” 1Pt 1,17 éppen a hívőknek mondja (akik Atyaként hívják segítségül Istent), hogy „félelemmel és rettegéssel” éljenek. Mi is látjuk, „mire képes” Isten: arra, hogy saját Fián (aki egy az Atyával) hajtsa végre az ítéletet.
- „Évek közepette” / „a közeli időben”. Habakuk türelmesen vár, mert erre intette Isten, de könyörög. Nem tudja, hogyan fogja Isten végrehajtani, de a szívében van, hogy Isten akarata / cselekedete jó, még ha félelmetes is, ezért ő maga is kívánja. Tudok-e így imádkozni: „Uram, ez félelmetes, de jó, mert a Te akaratod, ezért legyen meg”? – Nem arról van szó, hogy ne lenne gondja másokra. 2,20: „hallgasson előtte az egész föld” – ismerje és tanulja meg tisztelni Istent más is, akkor megszabadul.
- Isten – Jézus Krisztusban – dicsőségben jön el az idők végén. Nekünk ez a „közeli idő”. Zsid 10,37–38: „kevés idő... eljön és nem késik... az én igaz emberem hitből fog élni”.
- Krisztus második eljövetelkor ítélet lesz: ez fizikai pusztulással jár. Amit örökkévalónak hittünk (*Károli*), „szétporlik”. „Az Ő ösvényei örökkévalók” – és csak azok.
- A hívő ember nem a pusztulással foglalkozik, hanem „vigad szabadító Istenében”. Akkor is, amikor ez az ítélet bekövetkezik, mert Krisztust várja üdvösségére (Zsid 9,28), és most is.
- „Magas helyeimen jártat” – Ővele. Az „erősségek” (várak) is magas helyeken épültek, ez biztonságot jelentett: benne vagyunk Istenben, Krisztusban, ezért biztonságban vagyunk az ítéletben is. – De ami Krisztusban („magas helyen”) van, az látszik is: „nem rejtethető el a hegyen épített város”. Ezért tudott a próféta is bizonyosságot tenni, és világhíthatott az ő élete is.